

Començo jo, faré un xic de taloner, perquè sóc el més petit (ja es veu), l'hereu és el meu germà i s'ha de respectar. I tinc una altra pega, i aquesta sí que és una enveja, que tinc al meu germà i que sé que no li puc competir. I és que jo no he nascut aquí, no hi he nascut ni viscut però paradoxalment sempre m'he sentit d'aquí, i em sento agraït i orgullós de ser aquí avui per fer aquest duo de pregoners.

Però d'alguna manera sento la necessitat de justificar-me, i pensar en el que diria avui aquí m'ha obligat a plantejar-me aquelles preguntes tan transcendents, qui sóc, d'on vinc, on vaig... Tranquils no tinc les respostes ni les respondré avui.

La primera explicació o justificació, inapel·lable, és la que surt en el cartell del programa de l'acte d'avui, sóc aquí avui, perquè som, sem, els fills del Martí i la Rosa de Can Sala. La primera explicació doncs de la meva pertinença a aquest territori és una cosa íntima, el fet d'haver sentit a casa els pares parlant sempre de Bassegoda, Can Sala Can Manera, Lliurona, d'un territori que d'alguna manera he anat mitificant.

Això ho podrien dir molts dels cosins que també són aquí avui; a diferència dels cosins però, crec que en el meu cas hi havia un agreujant. Érem al Rosselló, vol dir que parlàvem català a casa, però amb els amics, al carrer i escola, tot o gairebé tot era en francès. Per mi doncs, el català i Catalunya era, l'àmbit familiar i Bassegoda, Can sala, i anar eixamplant cap a la família que de Can Sala o Can Manera s'ha anat escampant cap a Figueres, Olot, en Bas. D'alguna manera l'origen de tot el meu món, el centre del meu mapa de Catalunya era a Bassegoda, Can Sala, Can Manera...

N'era tan convençut, que a la universitat de Perpinyà, als anys 80, quan ja feia estudis de català i que un dels treballs que ens van demanar era de presentar un suport pedagògic pluridisciplinari pels mestres de català del Rosselló, jo hi vaig colar naturalment Bassegoda, Lliurona i aquest territori. Molt fàcil, el punt de partida era Vayreda i La Punyalada; la proposta pedagògica consistia en fer una lectura a classe de la Punyalada, i a partir d'aquesta lectura s'obria un treball pluridisciplinari: el professor de literatura, a través de Vayreda, explicaria el context literari de l'obra, el localisme, la renaixença, etc; el professor de llengua compararia el vocabulari garrotxí i el rossellonès; el professor d'història explicaria qui eren els trabucaires, les guerres carlines, fins i tot el professor de ciències naturals o geografia, podria parlar a partir de la mateixa novel·la, de vegetació, de relleu muntanyenc, caldria organitzar excursions in situ etc.. La pretensió era que els alumnes del Rosselló, de Catalunya Nord, que s'iniciessin al català, a la cultura i la història de Catalunya, ho fessin a través de la Punyalada i d'aquest territori. I va colar. Vaig tenir bona nota; de fet també haig de dir que aquest treball no s'ha fet mai perquè aquell any només calia presentar l'esquema del treball, això que us he resumit avui, i l'any següent calia entrar en el detall, concretar-ho, però vaig començar a treballar al Punt, vaig deixar la Universitat i no vaig acabar mai aquest treball.

Però els professors van considerar que la idea era vàlida i si ho era, segurament és perquè no em vaig inventar res, perquè aquest havia sigut el meu recorregut.

Això podria ser doncs una explicació més, -el fet d'haver-me construït a partir i entorn d'aquest territori-, de perquè em sento tant d'aquí sense haver-hi nascut ni viscut.

Per arrodonir-ho, si aquest treball el fes ara, caldria afegir-hi un capítol sobre l'actualitat política, o història contemporània, per explicar tot el que passa avui a Catalunya, el procés, etc; i també crec que encaixaria perfectament amb aquest territori: perquè repassant notícies sobre Albanyà que hem publicat a El Punt (sé que l'alcalde d'Albanyà em podria retreure que no publiquem prou coses d'Albanyà, i segurament tindria raó), però alguna n'hem publicat i en recordo una que vam publicar l'endemà del 9N, la consulta del 2014. La notícia era que Albanyà (el municipi al qual pertany avui Lliurona), era el municipi d'entre els 68 municipis de la comarca de l'Alt Empordà on el "sí-sí" havia obtingut el percentatge més alt (un 95,95%), i un dels pocs municipis on l'opció "no-no" no va rebre cap vot. Per això si hagués d'explicar a algú de fora que passa avui a Catalunya, jo començaria donant els resultats a Albanyà de la consulta del 9N; si s'intenta explicar començant per dalt, pel que passa a Barcelona, al Parlament, amb els partits i pactes, etc, crec que pot ser complicat. En canvi si a una persona de fora que no té ni idea de que és Catalunya, li dius "mira, el que passa a Catalunya és que si preguntes a la gent sobre el futur de Catalunya, en un poble com Albanyà que deu tenir uns 150 habitants i que sembla

penjat allà sota el Bassegoda, doncs la gent respon votant en un 96% “sí-sí”; doncs segurament la persona de fora a qui se li explica això, diria “Ostres, doncs sí que deu passar alguna cosa”.

Que vol dir tot això? Doncs per mi vol dir que d'aquí, d'aquest país, hi ha gent que n'ha marxat, però també hi ha gent que s'hi ha quedat i gent que hi ha vingut, gent que entre tots, quan se'ls pregunta per Catalunya responen “sí sí” en un 96%, gent que és capaç cada any de fer i organitzar celebracions com la festa que feu avui aquí; tot plegat vol dir que el país és en bones mans, i per mi és un argument més per poder dir que sóc orgullós de poder dir que sóc d'aquí, encara que no hi hagi nascut ni viscut.

Visca Lliurona.

Esteve Carrera
Lliurona 28 d'agost del 2016